ახალგაზრდა კომუნისტი

საქართველოს კომკავშირის ცენტრალური კომიტეტის ორგანო

«ахалгазрда комунисти» — орган ЦК ЛКСМ Грузии

ხუთშაბათი, 1 თებერვალი, 1990 წ. № 13 (11499)

ასეთი ფასი თუ არის

გამოდის 1921 წლის 13 ივნისიდან.

ფასი 3 კაპ.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ეროვნული ბიბლიოთეკა

აქტუალური ინტერვიუ

როგორი უნდა იყოს საქართველოს ახალგაზრდობის კავშირი?

(დასასრული)

საქართველოს კომკავშირმა უნდა შეიძინოს მართლაც ახალგაზრდული მოძრაობის ხასიათი, რაც შეიძლება სწრაფად დაიგიწყოს ეგზეკუტიურ ბიუროკრატიულ ფორმალიზმი, რომელიც ადგებული ეუფლე სფუჭველზე და შემოფარგლული რეპრესიული ორგანიზაციული ფორმულიით. და პირიქით, რაც შეიძლება სწრაფად უნდა დაკეფილდეს რწმენაზე, იდეაზე, ინტერესების ერთიანობაზე დაფუძნებული ერთიანი დისციპლინა.

მიგვიჩნია, რომ საქართველოს ახალგაზრდული ორგანიზაციების ისტორიკი ეტიტეტი უნდა გახდეს ერთგვარი ახალგაზრდული პარლამენტი, რომელშიც კომკავშირი თანაბარი პირობებით იქნება წარმოდგენილი სხვა ორგანიზაციებთან ერთად. თანაშრომლობის ასპარეზი კი მრავალფეროვანია— რესპუბლიკის უზენაეს საბჭოში არჩევნებისათვის ბრძოლა საქართველოს ეკონომიკური და პოლიტიკური დამოუკიდებლობის მოწვევისათვის გამიზნული ეროვნული ენერგიებები, ლემოკრატიული პროტესტების გადაკვეთა, ახალგაზრდა ოჯახების დახმარება, დაცარიელებული სკოლების აღორძინება. კაცნ ნაკუნტ ალელებს საზოგადოებას ამ საკითხის გადაწყვეტა, სად და როგორ უნდა გაიარონ ამბიციური სამსაფეხიანი რესპუბლიკის ახალგაზრდობამ, ან ნალი ნაკუნტ საფიქრალია ობოლი ბავშვების ბედი" ერთი სიტყვით. შეუბნის წვრილები. პარტიორობის სფეროები უამრავია.

— **მაგრამ მომიბრძანე მოსწავლეებმა, სტუდენტებმა ერთ-ერთი მოიხოვნეა ზოგადსაგანმანათლებლო სასწავლებლების ფარგლებში გაფუძდეს კომკავშირული, პიონერული ორგანიზაციები, როგორი იქნება ეს?**

ვამბობ შავგები ბავშვთა ორგანიზაციების ახალ კომკავშირებს. რესპუბლიკური პიონერული ორგანიზაციის საბჭოს ამასწინანდელ ულენემზე საერთო აზრი გამოთქვა, რომ არა ორის მიზანშეწონილი მოზარდი თაობის ადრეული პოლიტიზაცია. ამ საკითხს ბანგიხლიათვი კომკავშირის ოიგგარშეფ ყრილობაზე. ოფრეთვე პიონერებისა და ბავშვების რესპუბლიკურ კონგრესზე, რომელიც გიომპრთება მიმდინარე სასწავლო წლის დამლეულს. აქაც ცხადი, მეტ გასაკვირი უნდა მოკეცთ სხვა ბავშვთა კავშირებსა და ინტერესების მიხედვით გაეთოთანებებს, უნდა მოგახსენოთ, რომ ამ დღეებში გიიმართა შეხვედრა მოსწავლეთა დამოუკიდებელ ლიგასა და სკოლის მოწყვეთა კავშირის წარმომადგენლებთან. მათთან საუბარმა ეკვეკ ეოთხეთ დაკვირწეთა, რომ აუცილებელად უნდა დაიბეგეწოს მოზაიდებთან მუშაობის ფორმები, ეკეეეგიდოთ დამრიგებლური ტიხი მათთან. ერთიერთობისას, პრაქტიკამ უნდა დავაჯეფიდოთ ღია დიალოგიაზე,—აზოთთ თავიისუფალი გაზიარება საპრიბორიტო საკითხებზე.

— **ამას წინათ, პრეზი

მე მაინც ვიტყვი!

1989 წლის 15-16 იელისის მოკლენენი აფხაზეთში რომ შემთხვევით და სტიქიური არ იყო, დღეს ყველამ კარგად უწყვის (ყოველ შემთხვევაში — საკართველოში მაინც). ახლა ბევრი, სპეციალისტი თუ დილეტანტი, დიდი თუ პატარა ცდილობს ამ მოვლენების რეალური არსში გარკვევას. ბევრი რამ უკვე გარკვეულია, დანარჩენიც, დღეს ან ხვალ, თავის სანელს დაიარქმევს.

არ შევეცდები რიმე პრეტენზიული განსახილველ გავაკეთო, მაგრამ ის რეალური ფაქტები, რომელსაც ქვემოთ შემოგთავაზებენ, მიიძღვნის სუბიექტურ ეურნალისტურ ანრონეზებს. გავლამბდები და პირადპირ ეეტყვთ: ძალადობის, თავმდაბლის და უანრადობის შემთხვევები აფხაზეთში, ეერძოდ ქალაქ გაგრაში, გასულ წლის 6 იელისს დაიწყო! (თუქცა, აქვე უნდა ითქვას, რომ პიეეროკატიელ მაამებლურ ლაბირინთებს უფრო შორს მიეყავართ) დაიწყო და, აი, როგორ:

1989 წლის 6 იელისს, აფხაზი ეროონების მოქალაქეთა ერთი ჯგუფი თვითებურად შეეჭრა და შესახლდა ნესტორ ლაკობას ქუჩის ეკსპლოატაციაში ახლად შესული № 7-ა და ამავე ქუჩის სხვა სახლებში, დაიკავეს ოცეზე მეტი ბინა. აღნიშნული ბინები, გაგრის საქალაქო საბჭოს აღმასკომის გადაწყვეტილების საფუძველზე, ეუკვე გახანურებული იყო მოქალეებზე, მოქმედი სამხედო კონმდებლობის დაცვით. 6 იელისს, ბინების კანონიერი მეპატრონეების უმეტესობა, უკვე შესახლებული იყო ახალ ბინებში. მოძალადეებმა შეამტვრიეს სახლის კარები, ეეჩეზნეს გადმოყოლა ბინების კანონიერ მფლობელთა ავეჯი, სხვადასხვა ნივთები და.. მიუხედავად ქალაქის ხელმძღვანელობის „ეირნეკიანი" ჩაოეესა, დღემდე, აგერ „უკვე მეშვიდე თვე მიდის, აორეხად ცხოვრობენ!

მოკლედ, ქალაქის ხელმძღვანელობა უძლური აღმოჩნდა ეკანონობის აღსაკეეცად. რა.. რეალია, ეს მხოლოდ ძალზე ეარ ეეფიდეთ ადამიანედ! ეს საოხთან ქალაქის ხელმძღვანელობის პირველეი თუ ეერნეკიაო მდგომნი შესახეკ ცალკე მოგითხრობთ) და სწორედ ამიტომაც ქალაქ გაგრის ოეესოველის საზოგადოებისა და სახალხო ჭარნანტის ლიდერები იძულებული გახდნენ ასეთი ოფიციალური მიმართეა გაეკეთებინათ:

აფხაზეთის ასსრ პროკურორს,
ბ-ნ ა. კ. კეიჩინას,

ასლი: აფხაზეთის ეოესო

ფიცი მწამს, მაგრამ გაფიცვა...

ეს წერილი ჩვენს გაზეთში დაბეჭდილი ორი პუბლიკაციის საპასუხოდ დაიწერა. გასული წლის 26 დეკემბრის კოსა არაბულნის ნორთის მეფრინველეობის ფაბრიკაში მიმდინარე მუშაობა გაფიცვით შესახებ გვაქვს („თუ ეფრს დაუფიცნენ"), სადაც ხაზგასმულია ფაბრიკის დირექტორის მერი მდივნის სამსახურის ეხებოდა. ქალბატონი. მერიც ვკითხეთ ამ ფიცის „ბოლო ეს წერილი „ახლა თქმა ხარ ფეიმეტლობას" ესაუბრა (ამკოფი — 1990 წლის 18 ივნისი), კოსა არა ბულნი ანასტასია ანასტასიაძეს ითხოვეს. მერი მდივანი ეკითხებოდა თავლის ბის მიმართ ჩამოკეფნენებული ფიცი ბაკალაურულის. ამბობთქი ეი ნორთის მეფრინველეობის ფაბრიკაში მუშაობა გაფიცვა დაიწყო. დღეს ეს ეკითხეს 45-ე დღეს. თავიდან გაფიცეს 18 ქალმა (მათთან ხანმა მამაკაცმა) ლაფუნი ფაბრიკის ადმინისტრაციული შენობის წინ. ბევ კოდე ნამუშევრები. ამეკამდე მუდმივმა აქციამ ადმინისტრაციულ შენობის შეაფარა თავი და ფინეტკარნის ანასტასიაზე ეკითხებოდა.

„ოდესაც ეკითხა დაკეკვნრიანი წერილები და სანიფრეზიე შეშოდდა. ბადიფენენი ნორთიდან ეკითხა ანასტასია ეპუბლიკაცია ბოგეკეფ-ზადეშინა. აქვე ვიტყვით: ჩვენი პოზიცია მყარია — ეკონარ ეკონრიანა.

ვის აპინებს დამოუკიდებელი საქართველო?

ფაბრიკის დირექტორმა, ქალბატონმა მერიმ შეხვედრაზე უარი მოთხრა, შეეხებულებში ეთქ, ეკონსტიტუციით მეკუთვნის დასვეტრბა. ეოოტა არ ეკოოს, უნერბენეთა ასეთ მეძთხვეეგაში საბოლოო დასკვნების გამოტანა, მაგრამ ფიფი არ ითქმეს, მუშაობა მდიდარეკ ეკეკეთ ითქოლნაში ბედთხრდა. სორეკეკოდ რუსთაველეზე მიმდინარე მოოსაბოთა ამდენი ხნის გაფიცვაც გვეეოოა. თუმცა, ის სხვა საკითხია, იგ ოთხმოცეი ერთმანეთისოსადან განსხვავებული უხარმაზარი საქმეა ანუ ბრალეულია. ეკეკ ეკ ეკეოს, უნერბენეთა ასეთ მეძთხვეეგაში საბოლოოო დასაკვნების გამოტანა, მაგრამ ფიფი არ ითქმეს, მუშაობა მდიდარეკ ეკეკ ეთ ითქოლნაში ბედთხრდა. სორეკეკოდ რუსთაველეზე მიმდინარე მოოსაბოთა ამდენი ხნის გაფიცვაც გვეეოოა. თუმცა, ის სხვა საკითხია, იგ ოთხმოცეი ერთმანეთისოსადან განსხვავებული უხარმაზარი საქმეა ანუ ბრალეულია. ეკეკ ეკ ეკეოს, უნერბენეთა ასეთ მეძთხვეეგაში საბოლოოო დასაკვნების გამოტანა, მაგრამ ფიფი

ფაბრიკის დირექტორმა, ქალბატონმა მერიმ შეხვედრაზე უარი მოთხრა, შეეხებულებში ეთქ, ეკონსტიტუციით მეკუთვნის დასვეტრბა. ეოოტა არ ეკოოს, უნერბენეთა ასეთ მეძთხვეეგაში საბოლოოო დასაკვნების გამოტანა, მაგრამ ფიფი არ ითქმეს, მუშაობა მდიდარეკ ეკეკ ეთ ითქოლნაში ბედთხრდა. სორეკეკოდ რუსთაველეზე მიმდინარე მოოსაბოთა ამდენი ხნის გაფიცვაც გვეეოოა. თუმცა, ის სხვა საკითხია, იგ ოთხმოცეი ერთმანეთისოსადან განსხვავებული უხარმაზარი საქმეა ანუ ბრალეულია. ეკეკ ეკ ეკეოს, უნერბენეთა ასეთ მეძთხვეეგაში საბოლოოო დასაკვნების გამოტანა, მაგრამ ფიფი

ეკონომიკის აკადემიკოსი ეკონომიკურ მეცნიერებათა დოქტორი, პროფესორ ალექსანდრე ბოლოტნიკოვი: „ბევრ ადამიანს ეს უკვე ეზარებოდა. ეს ეკონომიკური ინფორმაციაა, ეს ეკონომიკური ინფორმაციაა, ეს ეკონომიკური ინფორმაციაა,

საარქივო დოკუმენტი ადასტურებს

საბჭოთა რუსეთის მხრივ საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის ანექსიის საკითხს არაერთი საყურადღებო წერილი თუ პუბლიკაცია მიეძღვნა. ვფიქრობთ, ქართველი საზოგადოებრიობისთვის სანინტერესო იქნება იმ საარქივო დოკუმენტების გაცნობა, რომლებიც ადასტურებენ საქართველოს ანექსიის ფაქტს. რუსეთ-ლიკის ცენტრალურ სასისტორიო არქივში ჩვენს მიერ გამოვლენილი დოკუმენტი წარმოადგენს საქართველოს ერთი ლიგის თავმჯდომარის ალექსანდრე ლომათიძის მმართველი ერთი ლიგის თავმჯდომარის ლეონ ბურტულასადმი.

ამ მიმართვის ასლის ალბერტალი ალბერ ტომა, ცნობილი ფრანგი პოლიტიკური მოღვაწე, ისტორიკოსი, თავმჯდომარე ერთი ლიგასთან არსებული შრომის საერთაშორისო ორგანიზაციისა. მიმართვის ავტორი ერთი ლიგის მეშვეობით აუწყებდა ევროპის ქვეყნებს იმ საფრთხის შესახებ, რომელიც საბჭოთა რუსეთის ჯარებმა შეუქმნეს საქართველოს სუვერენიტეტს და იმედს გამოთქვამდა, რომ ევროპა აქტიურად დაუჭერდა მხარს ქართველი ხალხის ბრძოლას დამოუკიდებლობისათვის.

აი ეს დოკუმენტიც.

„ერთა ლიგის თავმჯდომარეს ლეონ ბურტულას.

ალბერ ალბერ ტომას.

**საბჭოთა რუსეთი ომის გამოუცხადებლად ვერაფრულად დაეხმა თავს საქართველოს რეპუბლიკას. ღამით ამოხოცა მძინარე ჯარისკაცები და ოფიცრები და უოველი მხრიდან შემოგვიტია. ვერაგი მტერი ამას არ სჯერდება. პა

ახლახანს ცნობილ ქართველ მწერალს და კრიტიკოსს რევაზ მიშველაძეს დაბადებიდან 50 წელი შეუსრულდა. დღეს ჩვენ-ს ბოლო ბის ახალ ნოველას.

რევაზ მიშველაძე

პრჩევანი

ნოველა

ყრების თავმჯდომარეს, მთავრებლთა მოსწორების და მდინარეთა გაფხვიერების საპროექტო ინსტიტუტის ადგილკომის თავკაცს ქიშვილი ბარბაძეს სხდომების შეტი რა ჩაუტარებია, მაგრამ ეს თავყრილობა სხვა იყო. გაგანია დემოკრატიის ვეთარებში დეპუტატობის კანდიდატის დასაბელებას, შეიძლებოდა, მთელი რიგი გართულებები მოჰყოლოდა. „მართალია, გაზეთები ჯერჯერობით მარჯვედ დგანან და რაც მოუხერხებიათ, არ აუკანონებენ ნეაკავეფილებულთა აზრებს თავიანთ ფურცლებზე, მაგრამ ზეპირმეტყველება ნამტანარი წონ წყვიდა და ისეთ სიტყვებს მოაკოვე მთავრობის მისამართით. ხანდახან, ფიერფანში ყურს, რომ წყალში გადატმა მოგინდება კაცს. მშვენივრად ვცხოვრობდით უწინ, სამასი მილიონი კაცის დემოკრატია გამოგონია? დემოკრატია, ჩემო ბატონო, საბერძნეთში და რომში იმ დროს იყო, როცა ცივილიზაციის აკვანი იწყოოდა. არა — ტალვიზია, არა — ოადიო, არა — ტელეფონი, არა — გაზეთი. უფდა შეკრებილიყვნენ მოთავეები და დემოსის ენიაშე ეფიოდეს და ფიმოსის ენიაშე ეფიოდეს ოადიოკოლეგები. ახლა? ადამიანმა, ლამის, ყველაფერი იცის ამ ტუხთალი წეთისოფლისა და დემოკრატია გამოვა ამდენი გაფუსალი პიროვნების ხელში? ობიექტურად დასახელეთ კანდიდატებიო. რას ჰქვია, ობიექტურად დასახელება? ვინც ასახელებს, ის ხომ უფბიექტია. ერთი კაცი ასახელებს ერთ კაცს: ინც მოსწორო, ვინც ხელი ეფერო მაღლა ასწია. მეორე დასახელებს მეორე კაცს. მეოე უნდა შეეწყვეს დასახელება, თორემ თუ გაგრძელდა, რამდენი კაციკაცა დარბაზში, იმდენი კანდიდატი დასახელდება. ყველა ეოთმანეთს დასახელებენს. იჭნება ეს ობიექტურობა? ვინ რა იცის, ვინ რაოკეკვეს, ვინაა ღირსეული და ვინ არა. ეს დასახელებაც სტენოეორია, აბა რა არის. ეიტყოფენენ უწინ, ზეკიდან, ერთ კანდიდატს და ეიუკვთან შშვიდად. არავითარი ბაეეებრძანა. ახლა ამბარი ეანუკოთხეი დასახელებით, შეიძლება, ისეთი ვინმე გამეძრეს რესპუბლიკის უმაღლეს საბჭოში, რომ თავში საცემად გოუხდოს ხალხს საქმე. ახლა რომ ოემოკრატია ამართულებდეს, შენ მოსწორები თვითონ საბერძნეთს და იტალიას? თუ, მე შენ ეიტყვი, ტრადიცია და ბამოცდილება არა აქვთ ამ საქმეში. ოოდის ვვიკეხოერი ჩვენ დემოკრატიაში ლოთთანად, ახლა რომ, ავიკაფეთ პირი? გადავეეფოთ ერთი ჩვენს ისტორიას. არის ისეთი დრო დემოკრატიეთა რომ ემართის ვინმეს ქვეყანაზე? ეს ბოოო სამოცდაათი წელი იყო ოა, შენო, სამეფამოდ დაავიწყეს ხალხს მსოფლიო ისტორიის წიგნებში რომ დემოკრატიის ლამპარი ბაეუტადა. კაცს კაცთან დალაპარაკებას ეშინოდა და ოჯახი არ იყო ახლობელი რომ არ ჰყოლოდა ჯუკანმწყალი ციმბირის ბუღაგებში რეაწელწყდს მაინც. ასე, შიშს დაძრწოოლნი ნაკხოვრებ ხალხს გინდა დემოკრატიის ტოგა ეაბოოვა და ქადაგად დასეა? შენ არ ბომიკეფე, ამ თაობისოეის ეს არ გამოვიფეს! და მეტე ვეაპოო, რა იქნება. სანამ მიხედგოდეს უბრალო კაცი, ჯეეეერობით არაეაშვიმ, თავისი გასაოეები მოაოგეს ამ დემოკრატიულ არჩევნებსაც. ორფა არჩევნები მოიფფიქოეს, დაწუსებულებებს და უწუეებს ერთ კანდიდატს ძალეებურად ახვევენ თავზე, ხოლო მეორეს დემოკრატიულად ასახელებინებენ. მთავარია ორივე კანდიდატი გავიდეს მთავარ არჩევნებში და იქ, ალბათ, ეეე

სა-ქარ-თვე-ლო!
სა-ქარ-თვე-ლო!
სა-ქარ-თვე-ლო!

ანუ
განა ამას კითხვა უნდა?

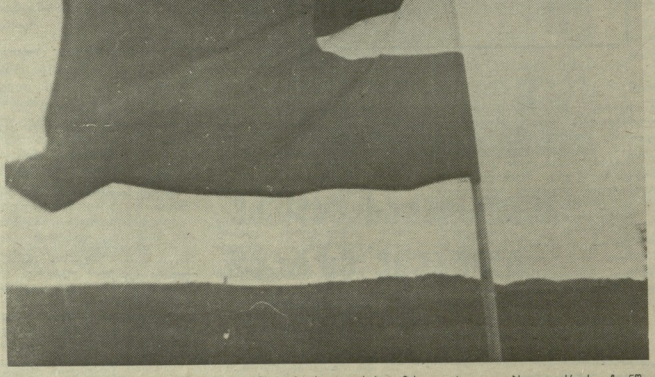

1919 წელი. 26 მაისი. საქართველოს დამოუკიდებლობის წლისთავი. ეკიპს სტადიონის. ფეხბურთის მატჩი. საქართველოს ეროვნული ნაკრები და „შეკრადნი“ ხვდება ინგლისელთა გუნდს.

ამ კრიზისულური კადრებით იწყება ალექსანდრე ელენტის ახალი დოკუმენტური ფილმი — „გვეკითხება თუ არა საბჭოთა კავშირის რემპლიანტი ფეხბურთში“? მაგრამ, სანამ კითხვაზე პასუხის გაცემას ვიჩქარეგდეთ, ვნახოთ, რატომ აყენებს რეჟისორი ამგვარად საკითხს, რისი გაგება უნდა ჩვენგან, რა ინტერესებს და პირველ რიგში, რისი თქმა სურს თავად მას.

თურმე, ამ სამოცდაათი წლის წინათ, საქართველოს იმდროინდელი მთავრობა ფეხბურთის დიდ მხიშვნელობას ანიჭებდა. ამიტომაც, საქართველოს თავისუფლების აღსანიშნავი ზეიმის ბოლოს შედგა „ბურთობაობ“, „საშოგადოება კმაყოფილი დარჩა“. ჟერე... მერე კი საქართველომ დამოუკიდებლობა დაკარგა და ვეღარც „საშობლოს“ მოეროდა და ვეღარც ეროვნული დროშის ქვეშ ხვდებოდა მტერესს.

ეკრანზე ფეხბურთის ფარმის ამბავლებით ეფერგიულად და მზიარულად ფრიალებს ლენინის და სტალინისთავეანინი ალისფერი დროშები. ამ კადრების ზეიფეული განწყობიდან ეშარე სინამდვილეს უუბარეულდებით და ეკრანზე ახალი გამოსახულება ჩნდება — ელექტროფარი, ფილმის დასასრულის რუსულენოვანი წარწერები. რომელიც შემდეგ რამდენჯერმე. სხვადასხვა ვარიანტად მეორდება „ქართველებ, — ქართველებ, ოღონდ რუსული ასოებით“ დ. ოგივე ფარზე ალიტკვილი დიდ ეკითხეს ნიშნთან ერთად, დაკვრებით გვეფერკენს, „ვგეხსენებ“ გვეპრიდება თუ არა?.. „ვგეპრიდ“ თუ არა? მოდი ფილმი, რომელ ხანგრძლივობაც სხვითაშორის სულ 12 წუთია, ამ კითხვაზე პასუხის ძიებაა. ძიება ჩვენში. მაყურებელში, ამ ადამიანებში, რომლებთან ინტერვიუებზეც. არის ადებული ნამუშევარი. 12 წუთში ალექსანდრე ელენტმა მოახერხა ქართველ ფეხბურთის ისტორია, XX საუკუნის საქართველოს ისტორია მოეთხრო. აბა, გიხსენეთ: დამოუკიდებლობიდან დღემდე, დამოუკიდებლობის დაკარგვიდან — ლენინის და სტალინის დროშა — ეროვნული აღორძინების თანამეშრომეგ პროცესებამდე (ეროვნული დროშების ტაეკეში ქალაქის ეუბრებში, მიტინგებზე და სტადიონზე); ისტორია ვაკის ხალმარავალი სტადიონიდან, სახეზე ბეფნიერიმოლაინი თავისუფალი რესპუბლიკის მთავრობის ჩათვლით და დღეს, ეგივე, ოღონდ გაპარტახებულ, დაბგრეულ, გაუქმებულ სტადიონამდე, მიეიწყებულ და გაბაღლებულ ანდრია ყარაშვილის „საშობლოდან“, ორიოდე წლის წინ შექმნილ სოსო პაალიაშვილის —საშობლომდე“. ყველაფერი ეს ერთმანეთს ერწყმის, ეხლარსება, ერთიმეორის ტაპეტში ჯდება და ფონად ედება ქართველ სამყეროვან დროშას, გაკის სტადიონის ახლად ამოთეკილ მწვანეგაზალახიან მინდორზე რომ აღმართულა.

ალექსანდრე ელენტი ფილმს ინტერვიუების, ქრონიკის, ისტორიული ციტატების მონაცვლობაზე აგებს. მისი პერსონაჟები სხვადასხვა პროფესიის, სოციალური მდგომარეობის, ეროვნების და მანქანაში ათრევენ. ეგი გაადარებულ წინაალმდეგობას ეწევენ, მისი თავისუფლების ხელმყოფებს. ავტორი ავლენ „ტრადიციულ“ კითხვას სვამს, რომელიც ჯადოსავით მოქმედებს წესრიგის დამცველებსა და მათ „მსხვერპლზე“. მამაკაცს სახე ებადება, ეშვება, ალარ ახსოვს რა მდგომარეობაშია. „საქართველოს ჩემპიონატი? რა თქმა უნდა გვკეთდება“.

ბერიძის მიერ წაკითხული ლექსი ვნახთო, — „რა თქმა უნდა, საკუთარი“... ხოდა გავიძრთო მაგალითები და ტრუფები, ხად გვინდა ცხრა მთას გადაღმა შინდორზე გვეძებენ ტუსები“...

„გვეპრიდება თუ არა საბჭოთა კავშირის ჩემპიონატი ფეხბურთში“ საადგილეთო ფილმის რიგს განეკუთვნება. ამგვარი სანელწოდება, — საადგილეთ ფილმი ეუდ ბერიძეს ეკუთვნის. ეგ ფილმი ეხებოთ, — „რა თქმა უნდა, საკუთარი“... ეგ ფილმი ეხებოთ, — „ეროვნული ფერადოვანება“.

ეროვნული ფერადოვანებაა ეროვნული ფერადოვანებაა ეროვნული ფერადოვანებაა